

Nad tvojim dihom
pesem diham
vse globlje v krog
in v nič
da te pozabljam
da svetlobo rišem vate
da te ljubim
kot da me ni
kot da te ni
in kot da sva dva

Pod soncem
njegovim neslišnim žarenjem
tako travnata
tik o! meni
vame zreš
in mene je strah
in ribe so neme

Nad tvojimi dlanmi
v reki tvojih žil
dotik moj slutnjo sluti
kakor tek živali
navpik
strmo ob telesu tvojem
od tu naprej
in od vekomaj

kot dotikanje
in kot čudni kamni pisani

Nočni utrinek

Gosta črnina vpija še poslednje migljajoče sončne vzdihljaje, ki se ji trdoglavo posmehujejo, dokler ne zagospodari nad zemeljsko oblo. Pajčevinasta mreža kričečih svetilk se ji kljuovalno upira z mlečno belo svetlobo, s katero vrta koridor majhnih slepih izvrtin med drobno tkano preprogo. Pod oblaki domujoča betonska prenočišča, kakor v past divjega lovca ujete živali, tavajo med grozečimi sencami mlinskih zob, ki jih poskušajo prižeti v svoje drobovje. Drhteče okostje škriplje z nalomljenimi kostmi, ker se zaveda, da ne more uteči razsodbi barbarskih mislecev.

Opazujoč nesmiselno borbo narave proti morilskim nagonom votlih barbarov, ki zahtevajo vse niti marionetnih lutk v svojih rokah, sedim na vegastem lesenem stolu v eni od mnogoštevilnih slepih lukenj z razlitim umetnim soncem. Utrujene, rahlo priprte oči s širokimi podočnjaki pogledujejo skozi motno, z deževnimi kapljami prepredeno steklo v veličastno, čez vse očesno obzorje segajočo zaveso. Sladek, razpotegnjen smehljaj zaigra na mesnatih ustnicah kakor godčeva harmonika, ker se lahko vsaj za trenutek odpočije pred trpljenjem dušeče, v smrtnih krčih pogrezujoče narave, ki z zadnjimi življenjskimi celicami šepče modruje: »Kjer svinčena barbarska noga poljubi puhtečo grudo, vzklije granitni kamen, ki raste in se razprostira pod nebo, živi med steklami svinčenimi psi in utripa brez srca in puhtečega živčevja. Njegovo telo je votlo, iznakaženo in s srepim pogledom ozlovolji mračno tišino!«

Kakor da jo je rabljeva zanka krčevito objela okoli vratu, je grgraje izustila zadnje besede. Globoko je zajela redke kaplje zraka, da se je zgrbančeno starčevsko telo napelo kot struna na violini in še tiše kot prej zamomljala: »Slinasti trak mu zamolklo poplesava po puščavi fraz in besed, ki kot vulkan bruhaajo smrt skozi žrelo. Željan je tuje krvi, zato ubija. Ubija samega sebe!« Krčeviti napor jo je pogreznil v klopčič trpečih razmišljanj.

Rezek žvižg zasople ozkotirne lokomotive me predrami iz razmišljanja in mi prepara telo. Nerazumljiva bolečina se kot kamen obesi po rebrih, me tlači in krčevito grabi, da telo mlahavo omahne in se jezik posuši. Še debelooka muha, ki se je pasla po rjasti mizi, je zaprepaščena odletela pred zavesljamem okorne roke, ki je že občutila željo po ubijanju. Srce se je sunkoma upogibalo in se spreminjalo v svinčeno kepo, ki je pršeče dušila kroženje svetle črnine. Potne srage so se ulile po obrazu, kakor da se prevračajo težke spominske usedline, in iz stoterih izvirov zalile otrpnjeno obličje. Misli so se udirale pod težo raznolikosti, zbirajoč se v prepletenu vrteče kolo.

Dvignem šumečo, omotično glavo, v kateri brenči kot v čebeljih panjih, da se trpka bolečina porazdeli med pore življenja in kri prebode rahlo priprto loputo in zavesla po čvrstih telečjih žilah, želeč čim hitreje pogasiti izsušeno telo. Rdečica napolni blede ličnice, da se obelodanijo lasaste žile, ki kot pivnik gasijo rečni požar. Ovenelo meso zaplapola v vetru veselja; niti temna, gosta bolečina, nekje v globinah kraterja, ki še vedno prasketa, ga ne skali.

Onemogla očesna zavesa prekriva kalni zrkli, ki s silnim naporom odganjata morečo praznino. Vročične sanje razuzdano lezejo iz perjastih gnezd; z Damoklejevim mečem jim presekam pot in jih zaklenem za koščičasta grajska obzidja s svežim jutranjim pršenjem debelih kopastih oblakov. Silno močni vdihljaji prebujajočega plina sprostijo zakrknjen telesni motor, da vzvalovi v tenkem sončnem žarku in se požene navzgor, med domovanje drevesnih veljakov.

Črnina se plašno umika razkrajajočemu razredčilu, kot bi se bala, ker je počrnila nebesno obličje. Sočustveno se ji pridruži drobna sinica, ki z otožno pesmijo pozdravlja nastajajoči dan. Čuti, da se približuje nemirna ura, ura trušča in groze, nakar bo zavladal molk. Dolgi molk smrtne tišine.

ZORAN JELOVCAN

Zame še vedno živi

Našla sva se, kot se najdeta dve ladji na morju, in spoznala, da sva ustvarjena drug za drugega. Bila je sijajno dekle, kot bi jo ustvarilo poletno sonce iz svojih odsevov in senc. Ob njej sem se čutil hkrati prostega in uklenjenega. V njenih očeh sem našel nekaj nedoživetega, nekaj, kar sem že davno iskal: čustvo vzajemnega soglasja.

Večkrat jo je popadel strah. Strah pred neznanim. Morda je bil to strah pred svetom, ki je v sebi skrival nepričakovane besede, nevidne izbruhe moči, nepredvidena dejanja ali celo smrt. Da, smrt. Njen korak je na strmi poti življenja v meglenem jutru za vedno obstal.